

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

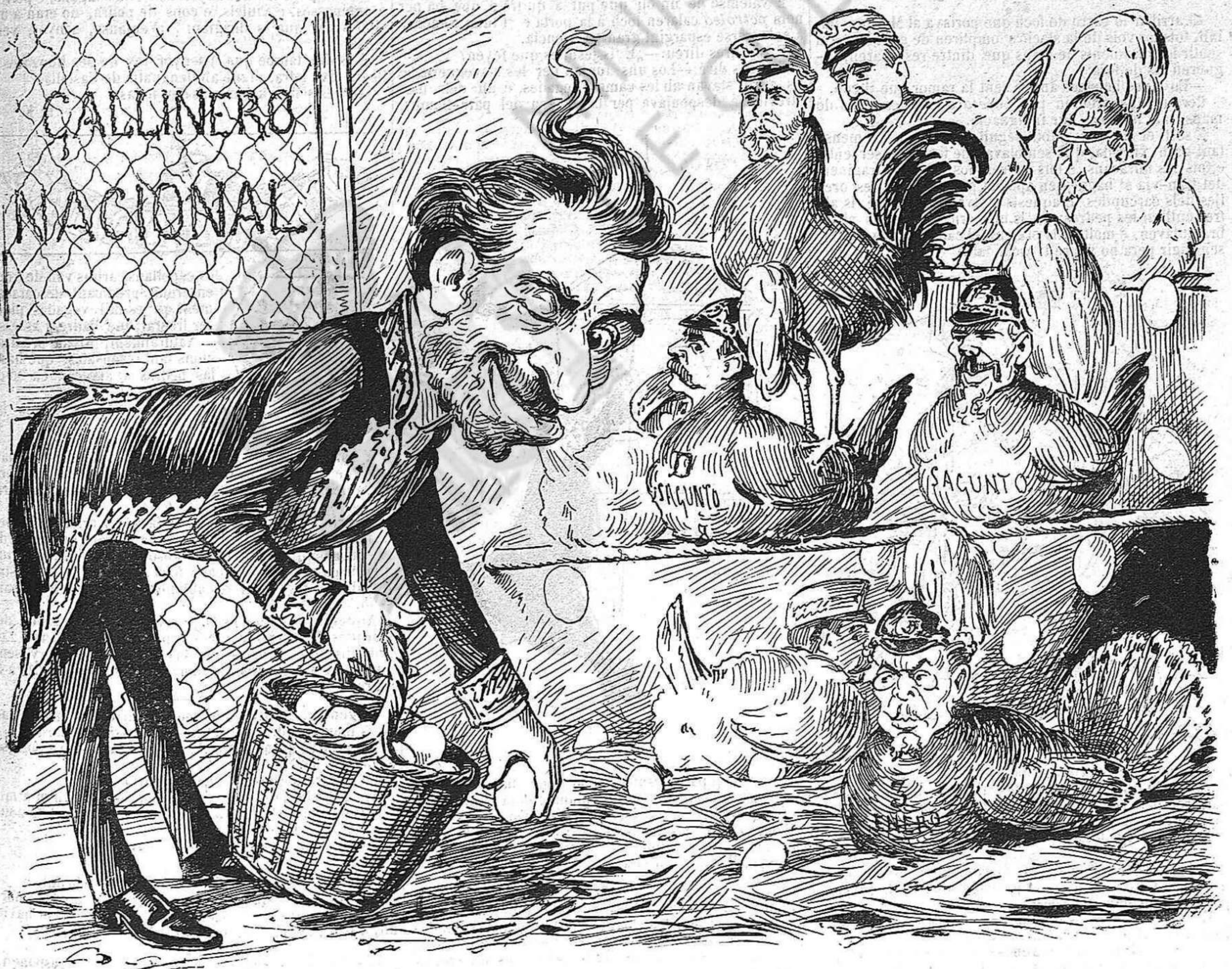
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIO y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' HOME DE LA SORT.

A D. Práxedes ray, totas li ponen.

XUFLES VALENCIANES.

De com lo marquès pubill de Serraulo foch rebut en la noble é molt liberal ciutat de Valencia, al visitarla en nom é representació del Senyor Rey, en Carlets de les Húngares.

UAN arribà á coneixement dels valencians que 's disposava á ferlos visita lo marquès pubill de Serraulo, é li dihém pubill per no esser ell aytal marquès é si sols per la part que li toca á la seva dona, comensa á correr per la hermosa ciutat de les xufles é dels cacahuets una letra del Senyor Rey, en Carlets de les Húngares, dihent en substancia, «que qui 's mostrava cortés, se mostrava conforme.»

E digueren los més calmosos:

—¡Repalleta! Pot ser si que 'l tio eixe s' haurá cregut que la terra valenciana cria males herbes carcundes.

E encontinent ferén acopi molt gran de pedres é llambordes, é de pitos é flautes, é altres enstruments e materials d' armar gatzara; é fins se diu que més que 'ls liberals 'ls íntegres, que son rassa provenient de la carcunderia é per tant més que 'ls altres entutismada, estavan decidits á no esser cortesos pera no apareixer conformes.

E així mateix s' assegura qu' en alguna esglesia si gueren benehides les llambordes que devien ser gitades sobre 'l Marqués pubill de Serraulo é la sua companyia.

Al arribar lo carro de foch que portava al Marqués pubill, tots los vols de la stació s' ompliren de gentada, é al sentir los picaments de mans que dintre ressonaren, digueren los de fora:

—En eixes bofetaes ans se sent la ramor que 'l cop.

Perque ells prenien per bofetaes los picaments de mans, tant forta era llur indignació.

E sortí el Marqués pubill seguit dels seus, é comensá tant gran xiulada, que semblava que totes les serpents, é tots los huracans, é tots los serenos é tots los traginers del tran-via s' haguessen aplegat pera sbolzar les orelles dels carcundes. E aquests alsavan lo puny, é 'ls altres cullien les pedres; é 'ls uns cridaven, é 'ls altres bramulaven, é molts ulls eixien del cap, com si volguesen fugir pera no veure l' escandall.

E comensaren á voleyar pedres en l' ayre é les carcasses que duyen als carlistes més caps grossos s' espargiren pera fugir de la pedregada, é la carrossa del marquès de Serraulo, féu via al Hostal de Roma.

E 'ls apedregadors darrera.

E l' Hostal de Roma sigué fortament apedregat, que no quedá vidre, ni fusta, ni persiana sancera. E queyen pedres com calamarsa spessa.

E 'ls carcundes més desanimats é trisosos tancats dintre del hostal. deyen trahent foch per les genives:

—Senyor Marqués; deixanos eixir defora é farem una gran matansa, que si armas no tenim, tenim lo cos plé de veri, e ab sols scupirlos los matarem á tots.

E 'l Marqués pubill, tremolantli les cames, deya:

—Ay Senyors... ay Senyors... Tots som morts... No 's moguen per Déu é per la Verge... que aixis com are trenquen vidres, si eixiem al defora trencarien caps.

E la cosa dura molt llarga stona. E quan se presentá lo governador Lloch tinent del regne á apayvagar als apedregadors, eixos lo pujaren á coll-y-bé. é 'l passejaren en triomf, cridant: «¡Gloria é honor!.. ¡Gloria é honor al senyor governador!»

E entant la maror s' estenia per tota la ciutat.

E una colla de caps calents se 'n anaven á la maysó dels frares nomenats jesuites, que son tort richs é poderosos é molt xucladors de les riqueses dels faels que hi creuhen é molt amants de la Santa Inquisició, é 'l poble digué:

—¡Fassan mort de caragol á la patarrallada!

E valentse de un oli que put a quitrá é que ha per nom petróleo calaren toch á la porta é 'l fum comensá á enlayrarse espargint gran pestilencia.

E vosaltres diréu:—¿E 'ls jesuites qué feyen?

E jo 'us diré:—Los uns fugien per les clavegueres é 'ls altres stavan ab les cames cegades, é un dels més atrevits se despenjava per la cadena del para-llamps,

que no es cap pare jesuita encare que duga 'l nom de pare, sino una invenció de Satanás. pera parar al vol los llamps del cel, é ficarse 'ls á la butxaca.

E algún altre enarbolava á corre-cuyta la bandera de Anglaterra, qu' es bandera d' heretjes, que quan la pell stá en perill, tot s' aprofita.

E en lo círculo nomenat tradicionalista hi havia també cremada; é pedregades é xiulets é hi hagué així mateix tiros qu' exiren de dintre é feriren á gent pacífica, ab lo que 's demostrá qu' en los círculs carcundes hi ha rebost ab armes de foch.

En los afores se cremaven les casetes dites dels con-

súms, que encare que no sien carlistes, encareixen los queviures é ningú las pot veure ni en pintura.

E comensaren á eixir soldats, á péu é á caball, é 'ls autors del svalot comensaren á retirarse, dihent com era veritat:—«Com no havém sigut cortesos, ja no podran dir que siguem conformes.»

E el Marqués pubill deya als de la sua clicia:

—Pera menjar alegrement la paella que promesa m' haviaiu, havia vengut refiat á Valencia; mes veig que aquí ab una mica més cayem tots á la paella.

E eixí disfressat del Hostal, é 's diu que scrigué incontinent una letra al rey de les húngares, dihentli com á Valencia rebut l' havian é exclamant en la dita letra:

«Ja ho veyéu, monsenyor: tots eixos insults, é perills, é amenasses, é xiulets. é cops de pedra, no eran á mi, sino á vos que 's dirigian... ¡Venjansa, senyor, venjansa!»

E 's diu també que 'l senyor rey de les húngares al llegir eixa letra, digué ab llenguatge de Castella:

—Pues señor, ahí me las dén todas.

P. K.

os capellans carlins van de trona en trona predicant descaradament qu' es mil vegadas pitjor ser liberal que lladre y assessi.

Naturalment, hi ha predicacions tant insensatas, que hasta las pedras s' aixecan en só de protesta.

Per aixó van aixecarse las pedras de Valencia.

Y baix lo punt de vista carlí, no pot queixarse 'l marquès de Serraulo. Es més, si fos carlí de veras, en lloch de lamentarse dels successos de Valencia, 'ls aplaudiria de tot cor.

Y diria:—«Un poble que s' alborota y crida y tira pedras dona probas de que conserva encare un fondo de la educació que va donarli l' absolutisme. Un poble que á la primera ocasió vol calar foch á un edifici, demostra ressabis en favor del restabliment de la Santa Inquisició.»

Aquesta consideració no te retop. La propaganda del marquès de Serraulo era un procediment liberal. Los procediments carlistas son los cops de pedra, y sens dunte 'ls valencians 'ls han empleat per cridarli á l' ordre.

Lo general Dabán s' ha mostrat arrogant fins als darrers moments de la seva existencia parlamentaria.

Deya no sé quina tonteria, quan en Sagasta va posarse á riure.

Lo general tot cremat, va desafiarlo.

Sr. Sagasta, ja ho véu á qué s' exposa. Creguim á mi: á més dels ministeris avuy existents, crehin un de nou. ¿Sab quin?

Lo ministeri encarregat dels desafios.

Ja tenim al general Dabán, al castell de Alicante.

Per cert que van anarlo á despedir casi tots los reformistas, y alguns. molt pochos militars. Pero n' hi havia un, que valia per tots: lo general Martínez Campos.

Los héroes de Sagunto s' estiman y 's corresponen. Fan bè.

Pero jo, al puesto del govern, ja hauria construït

un castell a Sagunto, en lo siti mateix ahont aquells héroes se pronunciaren, creyent al ferho, que adquiriran lo dret de obrar sempre a la mida del seu gust.

Y allà 'ls enviaria, a la més petita falta de disciplina.

Y a la porta del castell de Sagunto hi inscriuria 'ls següents versos:

Tots los que 'us vau sublevar
y avuy de tot vos rihéu,
poséus a considerar
que a Sagunto vau anar
y a Sagunto tornareu.

Ab motiu de la qüestió Dabán s' han pronunciat en lo Senat una vuitantena de discursos. Molt soroll y pocas nous. Es a dir: poch mesos de castell.

Es molt xocant lo que passa ab los jesuïtes. Ells que aspiran a la gloria eterna, que parlan sempre de una vida millor que la present, que gastan molts rosaris, molts escapularis, molts creus, guardan sempre, per un cas de apuros, la bandera inglesa.

La bandera anatematizada de una nació protestant. Per guanyarse la vida y escorre la conciencia y la butxaca dels catòlics, son molt espanyols; per escapar dels perills que pugau amenassarlos, resultan ser inglesos.

Aquesta doble nacionalitat es una gran vergonya. Perque jo pregunto: ¿Tenen o no confiança en Espanya? Si n' hi tenen ¿a qué ve acullirse a la bandera inglesa? Y si no n' hi tenen ¿cóm s' atreueixen a establir-se aquí?

Ja es prou vergonyós que la bandera inglesa floti sobre la penya de Gibraltar, perque cada convent de jesuïtes s' haja de convertir en una penya inglesa. Ab lo contrabando de Gibraltar n' hi ha prou y massa. No volém contrabando jesuïta.

Per tremendo en Cánovas Ara está cremat perque las tropas que van sortir a calmar l' alborot de Valencia, van limitarse a restablir l' ordre sense fer mal a ningú.

Segons D. Antón, que sempre será Mòstruo, quan los soldats surten al carrer, han de matar a algú, sino 's deshonoran.

A pesar de ser acadèmic, D. Antón es acèrrim partidari del gènere melodramàtic. No li agradan sino aquelles produccions en que mor-tothom, desde 'l primer galán al apuntador.

Però aqueixas produccions ja fa temps que han passat de moda. Y 'ls conservadors també.

Demà arriban a Barcelona los eminentes republichs don Nicolau Salmerón y D. Gumersindo Azcarate.

Tots los republicans, -ens excepció, ja saben lo que 'ls toca: fer lo més agradable possible l' estancia de aquests dos ilustres homes públics en la nostra ciutat.

Si petites diferencias poden separar a la gran familia republicana, tots tenim a gloria unirnos, quan se tracta de pagar tribut cortés y de admiració al talent y a las virtuts civicas.

Parla ab gran sensatés un republicà en lo Senat, lo Sr. Fernando González, y 'ls conservadors y 'ls conjurats interrompen a grans crits al orador.

Un d' ells exclama:—Tot aixó son vergonyas de la república.

Lo senador republicà:—¿Y qué diriau vosaltres, si ara 'us parlava jo de las vergonyas de la monarquia?

¿Han vist may una colecció de fieras, tractant de rompre 'ls ferros de la gabiá? Donchs figurinse aquells senadors esbalotats. No: ells no admeten que la monarquia tinga en la seva historia páginas vergonyosas. Carlos II, Carlos IV, Fernando VII son uns grans reys: tot lo qu' ells van fer es noble, es digne, es honorós... Son tant monárquics que dels reys ho acceptan tot, desde las engrunas de pá, fins a las escombrarias.

Y volian menjar-se al senador republicà, jells, que aquests dias han fet tantas bocadas de aixó que se 'n diu la immunitat parlamentaria!

Un dels que 's mostravan més enfutismats era lo general Martinez Campos.

Y tenia rahó; se parlava de las vergonyas de la República, y una de las majors va ser la de haverlo fet a n' el general.

¿Y qué dirém del general Pavia, que avuy escup contra la República?

Lo general Pavia servia a la República y va ferli traició disolvint la Assamblea republicana.

Per serveys prestats a la República va serli concedida la creu de Sant Fernando ab quatre mil rals de sou.

Va disoldre l' Assamblea: y en cambi 'ls quatre mil rals de la creu, aquesta es l' hora que no 'ls ha disolt encare.

CARTAS DE FORA.—Quan torni a neixer tiraré per capellá y faré que 'm nomenen rector de Vilamitjana (Lleyda). Allà la conducció dels cadàvers costa sis pessetas pèl rector y altres sis per cada capellá que hi assisteix, gastant-se'n

una per l' ápat que se celebra a la salut del mort. Arriba 'l cap d' any y la familia del difunt ha de pagar al rector 22 porróns de ví y mitja quartera de blat. Casi pot dirse que a Vilamitjana produheixen més los morts que 'ls vius.

Lo rector del Prat de Llobregat té un geni com una centella. Lo dijous sant havia privat a la quitxalla de picar lo cap als jubéus, y com ells insistissen en entrar a la iglesia, seguint una costum inveterada, en Benet va deixar lo monument y sorti a empaytarlos, aná a trobar al arcalde, perque 'ls noys li feyan burla, y quan torná a la iglesia la trobá sense ningú, completament desamparada.

Una cosa per l' istil feu lo rector de Sant Joan de Valls, pero no contra 'ls noys, sino contra un sol, que contaria uns vuit any, expulsantlo de la iglesia perque anava descals y en mànegas de camisa. Crech que hauria obrat més cristianament regalantli un gech y unas espardeñas.

Passa Mossén Farigola pèl carrer de Sant Onofre de la ciutat de Mataró dubent no se quin objecte en las mans, y plantificantse davant de un ciudadá pacífich, l' insulta perque no 's descubreix —Me sembla que aquests capelláns ja fa temps que buscan algú que 'ls espavili.

Se cala foch al altar del Sant Cristo de Morell: l' incendi consúm la imatge del Crucificat y la de la Dolorosa, no salvantse més que dos àngels qu' estavan un a cada costat de las imatjes. Las beatas, convertidas en bomberas, se posan a treballar com unas desesperadas pera apagar lo foch. ¿Y 'l rector? Res Ni siquiera va moures de la rectoria. Si se li hagués calat foch a la márfega de la majordona d' altre manera s' hauria espavilat.

Si es cert lo que m' escriuhen del Masnou, val la pena de que D. Jaume hi prenga cartas. Sembla que l' administració de aquella iglesia, baix lo mando de Mossén Modest Rissech, que va ocupar lo càrrech per espay de uns vuit anys, anava tant desballestada, que a pesar de contar l' obra ab quantiosos recursos, avuy se troba sense un clau y carregada de deutes. ¿Qué 's feyan los diners? Pero hi ha més encare: la custodia tenia antes pedras de algún valor; y desde avants de que 'l tal Rissech sigués fora, sembla que las pedras finas van convertirse, per miracle del cel sens dupte, en hermosos culs de got.—Crech que aquestas lleugeras insinuacions mourán a D. Jaume a obrir una informació rigurosa —Los vehíns del Masnou li proporcionarán datos molt edificants.

M' escriuhen de Vilassar de Mar: «Inseguint la tradicional costum de tots los anys, los escoláns que en número de 35 a 40 van sortir a cantar caramellas, anaren a consumir los comestibles recullits a la capella de la Cisa en companyia dels capelláns y altres convidats. Més de 300 personas se reuniren allí a presenciar la festa ¡Quina broma va fersel! Lo rector de Vilassar, al ser als postres, ficá 'ls dits a una plata de crema y 'ls passava per la cara dels convidats. Un capellá foraster, que tenia una mona com una casa, anava ab un' altra plata de crema entre mitj de las donas, hi ficava 'l dit, y passantse'l per darrera, simulant que se 'l treya de cert puesto, convidava a la concurrència, entre grans rialllas. Després, animat per la gatxarra, prenia un porró plé de ví, y posantse'l al bras com si portés una criatura, li feya festas y petóns; després corria darrera de las donas, y las hi deya paraulas, que ni un Tenorio.—Quan comensá 'l rosari, allí van ser los apuros: lo dit capellá de la mantellina, corrent y rient pèl mitj de la capella, y lo rector que havia encés lo foch comensant la broma, lo volia apagar cridantlo y fentlo retirar, lo qual li costá bastant.—S' acabá la funció ab una sardana, per la qual las noyas allí presents formaren rotllo, al mitj del qual se coloca lo vicari fent la gran brometa del sigle.

Lo vicari es un jove guapo y que té gran partit ab las nenas. Totas se disputan per confessarse ab ell, y hasta 's dona 'l cas de haverhi zelos entre ellas, per si al confessarlas passa més temps ab las unas que ab las altrás.

A la rectoria 's donan tot sovint reunions y festas de prestidigitació, en las quals, lo vicari está en las sévas delicias fent compliments a las noyas que hi assisteixen. De manera que las prácticas religioses, per lo que toca a Vilassar, se presentan baix un aspecte molt divertit»

PRIMAVERA POLITICA.

¡RINSELA! ¡Ab quin garbo apareix en escena la reyna de las estaciones! ¡Ab quina exuberancia de vida fa la seva entrada triunfal la encantadora Primavera!

Los camps están verts, los carlistas están blaus (ó carregats de idem) los conservadors están grochs... y 'l govern está veyentho tot de color de rosa...

Es la Primavera que escampa llum y alegría per tot arréu, matisant la naturalesa y 'ls carcundas ab las mágicas tintas de sa prodigiosa paleta.

Es la Primavera que diu: —Nena hermosa: ves al ball y trobarás nuvi. Cessant: ves a la caixa de préstamos y empénay la capa. Contribuyent: ves a las oficinas de recaudació y paga la contribució del nou trimestre.

Marqués de Serrano: ves a Valencia... ¡y ja t' ho dirán de missas!

¡Ah! Empunyar la Primavera 'l cetro y rajar per tots los ámbits d' Espanya abundosas fonts de prosperitat, ha sigut tot hu.

Tot bull; tot s' agita, tot entra en efervescencia. A Madrid s' ha incendiat la fábrica del gas. Al Congrés s' ha incendiat en Romero Robledo. A n' en Nasvidal se li ha incendiat la trompa. Es la sanch, la ardorosa sanch espanyola que 's posa en moviment.

Per xo 'ls refrescos están de moda. Qui pren horxata, qui aygua desagó, qui infusió de tila... En Dabán es a Alicante, a pendre durant dos mesos la sarsa de castell que 'l govern li ha receptat.

¿Cóm treu sas galas la naturalesa! Los arbres están plens de fullas. Los jardíns están plens de rosas.

En Martos está plé de mals pensaments.

¡Tot, tot torna a floir! Los sers animats comensan lo grandió concert que la Primavera dirigeix ab la seva batuta, y mil armoniosas notas omplan l' espay, barrejantse y fonentse en un himne de amor y de gloria.

La cadenera, 'l passarell, lo verdüm... tothom, desde la modesta cigala que comensa a cantar, hasta 'l marqués de Sardoal que diu... lo que li vé a la boca, tothom vol contribuir a aquest festival monstruós.

Contempléu l' espay, miréu la terra... ¿Qu' es aquest aucellet que corra cap aquí? Es la aureneta, que torna ab lo seu enamorat.

¿Qu' es aquell bulto que corra cap allá? Es lo recaudador de contribucions, que fuig ab los nostres quartos.

Y en mitj de las dolsas alenadas d' ayre perfumat que saturan l' atmósfera, la lleugera barqueta s' acosta a la platja, carregada de peixets daurats, mentres lo pesat vapor s' allunya mar endíns, cap a Montevideo, plé de emigrants que aquí no tenian feyna...

¡Quánta armonía! ¡quánta dolsura! ¡quánta placides!... Los rius murmuran los ancells piulan, los burros braman, los absolutistas... també. ¡Tothom parla ab lo seu llenguatge!

—¿Cóm verdejan los cepes!—exclama 'l pagés, sense pensar en la filoxera que se l' está mirant ab los ulls fixos.

—¿Cóm creixen los blats!—diu lo llaurador olvidant que aquell gra se li menjará tot, lo govern.

—¿Cóm se colorejan las gaitas de la mèva xicota!—pensa l' enamorat, ignorant que la seva promesa 's pinta.

—¿Cóm s' ha aprobat lo sufragi universal!—murmura 'l poble, sense recordar que tot aixó son falornias.

Però ¡qué dimontri! La benéfica estació florida ho arreglará tot. Ella 'ns animará ab lo seu somris virginal, ensenyantnos lo jardí del amor y 'l camí del Hospici.

¿La Primavera es aquí? Donchs saludémla a coro y cridém ab todas las nostras forsas.

—¿Vol fer lo favor de fer neixe una clavellina dintre de la boca de 'n Martínez Campos?

Aixís al menos no podrá enrahonar y 'ns deixarà estar tranquils.

FANTÁSTICH.

TRASTOS VELL.

—«¡Ay! la Espanya está perduda: ja per fi s' ha evaporat lo respecte que inspiravan los grans recorts del passat.

«Tot un marqués de Cerralbo, tot un caballé espanyol es xiulat en plé Valencia lo mateix que un qualsevol.

«Res hi fa qu' en sa bandera lo marqués hi haja estampat lo lema: *Déu, Rey y Patria*...

«De tot, de tot s' han burlat! «Del seu Déu ni se 'n ocupan, com si ni sols existís;

de la seva patria 'n diuhen panxa y altres mots aixís.

«En quant al rey, qu' ell defensa del modo que sab y pot, n' han dit cinquanta mil pestes, deixantlo com un drapot.

«¡Insultá al Senyor legítim, que ab tanta resignació viu devorant a Venecia lo pa de la emigració!

«¡Apedregá al seu heraldo, tractarlo cínicament com a un arrenca-caixali ó a un saltimbanquis dolent!

«Ay, poble sense oreencias! ¡Cóm t' has desmoralisat!

«¡Quin modo de fé aná enlayre los grans recorts del passat!»

Aixís parlava un carlista, rosegant maquinalment las xufas que allá a Valencia han cullit últimament.

Va sentir las sévas queixas un pobre conservadó, v' d' aquest modo va dirli, ab trágica entonació:

—«¡Ja feu bè de lamentarvos! ¡Ja feu bè de sumicá!

Lo que en 'questa terra passa, en lloch s' ha vist ni 's veurá.

«Séria ha sigut la sumanta que us han propinat los chés, pero ¡y la xiulada al mónstruo?

«¿creyéu que no va ser res? «En Cánovas, lo gran Cánovas, l' immortal home d' Estat, va sufrir lo qu' en Cerralbo ni tan siquiera ha somiat:

«Lo marqués ha sentit pitos en un poble... y se acabó: a en Cánovas va xiularlo casi tota la nació.

«A Zaragossa, a Sevilla, a Lleyda, al mateix Madrid; per tot van esbalotarlo aixordantlo dia y nit...

«¡Ay, atribulat carlista! Teniu sobrada rahó: aquest poble, a marxas dobles, camina a la perdició.

«Se xiula l' absolutisme, se xiula al partit sensat, ¡se xiula al que representa

lo progrés ben aplicat!
»Si aixís se falta al respecte
à lo que 'ns queda de bé,
¿cóm acabarà la Espanya?
¿cóm fi tindrà tot això?»

—¿Quín?—va exclamà ab molta flemma un liberal avansat, que escoltava aquest col·loqui, còmodament assentat:—
Pues tindrà 'l fi just y lògich de anular completament tots aquests partits decrepits que van contra la corrent. Las xiuladas qu' en Cerralbo y en Cánovas han pescat, signifiquen que 'ls seus ídols, com à moda: ja han passat. Lo poble busca altres rumbos, millors que 'ls que marcan ells, y per plantar casa nova tira enlayre 'ls trastos vells.—

C. GUMA

QUESTIONS OBRERAS.

Solució honrosa.—La HUELGA del 1er de maig.

DIUMENJE va celebrarse á Manresa una reunió obrera numerosíssima al objecte de que 'ls delegats de la classe poguessen donar compte de la concòrdia realitzada entre fabricants y operaris. En lo successiu la duració del treball de dià serà de 70 horas per setmana y de 52 lo de nit, ab lo qual, dat que hi havia fàbricas que 'n treballaven 80, 78, 76 y 73, s' obté una millora per terme mitj de sis horas setmanals. Dat lo número de obrers que hi ha á la comarca, aquesta rebaixa representa un augment setmanal de 5,000 jornals.

Respecte als préus, hi ha hagut també una millora no gens despreciable. L' augment de préus, unit á la rebaixa d' horas, representa una millora de un 25 á un 27 per cent en favor del treballador y per la ciutat un ingrés de més de 1,000 duros setmanals.

De aquesta manera s' ha restablert l' equilibri entre las fàbricas manresanas y las de altres punts, que á conseqüència de treballar en millors condicions pera l' obrer, eran víctimes de una competència de mala lley, y las més de las vegades de paralitzacions y crisis. Aixís se pot dir que l' arreglo realitzat redunda en pró dels obrers de Manresa y al mateix temps en bè de tots los fabricants de Catalunya.

Pero han conseguit més encare 'ls operaris manresans: han conseguit la seguretat de ser escoltats pels seus principals, sempre que tingan de fer alguna reclamació. Aixó es un triomfo per la seva dignitat y pèl seu interés, tant respectable com l' interés y la dignitat del capital.

Aixís queda oberta la porta á las solucions armòniques que son sempre las preferidas; y ja veurán los obrers com sempre que las sevas reclamacions sigan justas, tindran al costat, com hi han tingut ara, la opinió pública, á la qual y á la seva cordura, deuen principalment lo gran triomfo que acaban d' obtenir.

Y pèl qual LA CAMPANA DE GRACIA 'ls felicita de tot cor.

Sembla que la huelga universal del primer de maig no se rà completa, á lo menos per lo que respecta á Catalunya.

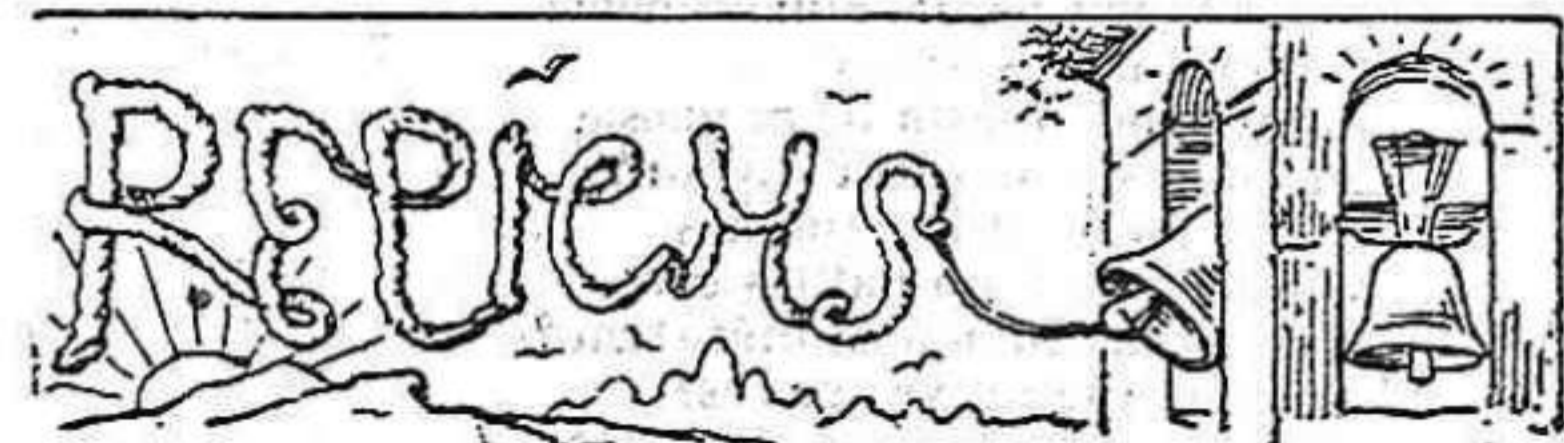
En primer lloch los fusters de Barcelona, que fa poch van fer un arreglo ab los principals, trobant-la injustificada, deixaran de secundarla.

Las tres classes de vapor, tampoch están disposadas á perdre un dia de feyna pera fer una manifestació que pot ferse d' altra manera que deixant de treballar. Los obrers tenen tots losme dis legals oberts pera donar á coneixer las sevas aspiracions.

Además, s' ha de anar alerta, considerant la competència extranjera que podria invadir lo nostre mercat si las condicions del treball no milloraven per tot lo mon de la mateixa manera. Ja molts articles alemanys, produhits en aquell país escatimant lo jornal del obrer fins á un grau inverosímil, han tirat per portas á no pocas industrias catalanas, produhint la miseria entre numerosos treballadors.

En aquestas materias es precis procedir ab molta cautela, defensant sempre, ans que tot y sobre tot, lo treball nacional.

J.

Lo nomenclari Diari de Catalunya, al coneixer los sucesos de Valencia, va recordarse desseguida de lo que vá succehir fa cosa de un any en lo Teatro del Olimpo

Y en lloch de dir: «Donde, las dan las toman», ho vá pendre de més alt y vá exclamar:—Justicia de Déu!

De manera, que las pedras de Valencia queyan del cel, y 'ls que las tiravan no eran homes, sino angelets. Las justicias de Déu solen executarlas los angelets.

—Tant mateix—deya una persona imparcial, á un mestís—n' heu fet una mica massa. Lo del Olimpo al costat de lo de Valencia no té punt de comparació.

—Donchs vegi—respongué 'l mestís—lo de Valencia vá ser la paga de lo del Olimpo; pero ab los interessos acumulats.

Tota la rabia dels carlins s' esbrava contra 'l governador de Valencia que 's diu Sapiña.

Se compren l' ira carcunda. No en vá 'l governador de Valencia porta un apellido que acaba en *pinya*.

En la carta del rey del As d' oros, celebrant los triunfos del marqués de Serraulo, s' hi llegeix lo següent párrafo:

«El respeto es fronterizo de la simpatía, y la simpatía es principio de conquista.»

Ell aixó deu saberho molt bè, perque ho tindrà molt experimentat en las sevas conquistas femeninas.

Húngara que al dirli ell un *chicoleo*, se l' escolta, ja la dona per húngara conquistada.

Pero, *amigo*, las valencianas tenen més sanch, son més esquerpas que las húngaras: quan s' intentan certa classe de conquistas, las valencianas s' hi giran á cops de pedra.

Al sortir lo marqués de Serraulo de Barcelona, un carli vá preguntarli:

—¿A quina fonda posará, Sr. Marqués?

—Al hùtel de Roma—vá respondreli 'l marqués.

Y un passatjer valencià que ho escoltava, exclamà per si mateix: —A Roma, ¿eh? Està bè. No aniras á Roma per la penitencia.

Lo carli Baró de Sangarrén ha dit en plé Congrés que 'ls carlins valenciàns celebrarian la *paella* projectada, si poguessen disposar de mil fusells.

Lo Baró de Sangarrén s' equivoca. Altras vegadas han disposat de cinquanta mil, y han caygut á la *paella*.

Un metje liberal deya, á propòsit dels sucesos de Valencia:

—La causa carlista s' ha anat fent vella, y al últim ha mort de *mal de pedra*.

Los jesuitas de Valencia sembla que volen demanar al govern danys y perjudicis per la via diplomática, a conseqüència dels desperfectes que se 'ls han causat en lo convent de Valencia.

Lo govern té una resposta molt oportuna. Lo govern pot dirlos:

—Escolléu ¿no sou inglesos? ¿Sí?... Donchs siguéu *inglesos*. y perque ho poguéu ser en tots conceptes, vos ho quedarem á deure.

—Bè ¿en qué quedém? ¿Lo pronunciamient de Sagunto qui vá ferlo? ¿Lo general Dabán ó 'l general Martínez Campos?

—Lo general Martínez Campos... Home, si aixó ho sab tothom. Lo general Daban segueix sempre al general Martínez Campos.

—Llavors ¿per qué li diuen general Dabán?

—¿Y donchs com li haurian de dir?

—¿Cóm? General *Darrera*.

Los estudiants portugueses han fet una visita als estudiants de Madrid, reynant entre uns y altres lo més fraternal entusiasme.

Aixís m' agrada la juventut. Bò es que 'ls estudiants se proposin fer lo que no han sapigut realisar los gòberns.

Los escolars portugueses y 'ls espanyols estudian tots ells la mateixa assignatura: la federació ibérica.

Si may troban pèl carrer al general Dabán y estiman la pell, sobre tot no rigan.

Perque sino, 'l general es molt capás de desafiarlos.

Per haver rigut, vá desafiar á n' en Sagasta.

¡Cuidado que si hagués hagut de desafiar á tots los que han rigut ab motiu de la famosa qüestió dels generals, no hauria sapigut per quin cantó girarse.

Perque 'l fet es que tot lo país s' ho ha prés á broma.

En Dabán parlant en plé Senat:

«L' última vegada que vaig pronunciar-me...»

Es á dir: l' últim castell que vaig ter...

Creguem á mi, D. Lluís: per haver de dir aqueixas cosas, valdrá més que no 's moga del castell de Alicante.

S' ha descubert que hi havia qui s' enduya una gran part dels adoquins del Carrer Nou de la Rambla.

¿Qui es lo culpable? ¡A veure! ¿Qui es que 's crusperx las llambordas del empedrat?

Regidors, á obrir la boca: aquell que tinga menos dents, aquell se las ha menjadas.

Per home sentimental, en Fabié. Al pronunciar lo Senat lo seu vot favorable al govern en la qüestió Dabán, va dir:

—Avuy es un dia de dol pèl sistema representatiu. Tant ho considero aixís, que m' hi posat glassa al sombrero.

En Sagasta li replica:—A veure, ensényil.

Y en Fabié tréu de sota del banch un sombrero ab glassa. Figürinse quinas riatlhas.

Los senadors no poden queixarse.

Si 'ls diputats tenen un Romero Robledo, ells tenen un Fabié.

Fa vi ¿eh?

Lo general Dabán vá enviar los padrins á n' en Sagasta. Y es tama que D Praxedes vá dirlos:

—Ja veurán, senyors; jo de padrins no 'n gasto, que ja fá massa temps que varen batejar-me. Vostés farán molt bè en serho del general. Siguinho per molts anys, y ja saben lo que 'ls toca per Pasqua; sobre tot no 's descuidin de regalarli la mona.

Segóns *El Noticiero Universal* sortirà propte un semanari catòlich «sin que tenga más objeto capital que la propaganda catòlica bajo la forma ligera y amena de la sátira y la caricatura».

¿Propagar la religió per medi de la caricatura y de la sátira?

Ara comprench que un periódich aixís se tituli *La Chispa*.

Per escriurel, se necessita haver escorregut moltas canadellas.

Una estadística curiosa.

La industria de jugueteria ha prés tal increment á Fransa, que aixís com al any 78 exportava joguinas al extranjer per valor de 16 milions, al any 89 n' ha enviadas per valor de 70 milions.

La República francesa pot alabarse de una cosa: de que fa jugar á tot lo mon.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Ca-no-vas.*
2. ENDAVINALLA.—*Por.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*La peste de Otranto.*
4. ROMBO.—

M A R
M A R I A
M A R C E L A
R I E R A
A L A
A

5. GEROGLÍFICH.—*Per closca un ou.*

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans Pau Trucas y Mossén Garlanda; 4 M. Cargol, P. M. T. y Pep Sindria; 3 Un Submarino; 2 Enrich Petit y 1 no més Un Sabadellench y Tomás Taujá.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Enrich Petit, Ilaro y Delgado, Ll. Evilo, Un Encatalanat, J. Barrera, J. Rabola, Pitarra Petit, Lluís Van Tart, Un felinench de G. Francisco Cartó Panis y C., E. R. y M., y J. Portas:—*Lo que 'ns enviá en aquesta setmana no ja per casa.*

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Marangy, Espantabolits, M. del Pla, J. Obir, Lluís Orellut, Mayet, F. de Lica, Valentín, Botiguer, Sanejonench, C. Reus, Pó, Noy de Arenys, R. Ojeda López, Parraras-Llum y C., J. Alamaliy, Co-fa, Xacolatera, Vicentó, Noy Cabo, Ricardó (a) Nano y Ell:—*Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remetin.*

Ciutada J. M. y F. (Vila-bertran) y P. B. (Vilafranca): La falta d' espay no 'ns ha permés parlar-ne.—Pau Cera (Manre-a): L' assumpte de un caracter massa local.—Amadeo: A la xarada hi falta alguna referencia a la sílaba tercera.—A. Llimoner: Lo de aquesta setmana es interior á lo que ha enviat otras vegadas y á lo que de segur enviara un altre dia.—J. M. (Montbrío): Parlar ara del assumpte ja se rà fora de temps.—J. A. C.: La poesia es llarguissima y té mo t poca novedal.—L. Villarubia: La de vosté es molt flúixeta: envihi un'altra cosa, si pot ser de género festiu, millor.—E. Calls: Gracias per la repetició del envío.—J. Starams: Concedit lo que demanava: la xarada es llarga y estiraganyada: ab menos versos podria combinarse.—Noy Tots: L' assumpte té un caracter massa personal; y además, las cartas sense firma es com si no se 'ns enviessen.—B. Xixota: Verdaderament: no 'ns agrada prou.—J. Aladern: Aprofitaré la poesia. *Lo bó y lo bell* y l' article: l' altra no 'ns va.

OBRA NOVA!!

DRAPETS AL SOL

ESCÁNDOL HUMORÍSTICH, EN VERS

PER C. GUMÁ

Ab ilustracions de M. Moliné.

← Preu: ¡DOS ralets! →

Un elegant tomet de 32 páginas, imprés sobre paper de primera.

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias de Catalunya, kioscos y á oasa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.